

HOTEL FLAMINGO

ALEX MILWAY

Vertaald door Jesse Goossens

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Alex Milway
verschenen bij Lemniscaat:
Hotel Flamingo | *Hotel Flamingo. Verhitte vakantie*
Hotel Flamingo. Carnaval! | *Hotel Flamingo. Knetterende kookwedstrijd!*

Vertaling: Jesse Goossens
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2025

ISBN 978 90 477 1766 9 | NUR 282
Tekst en illustraties © 2025 Alex Milway

Oorspronkelijke titel: *Hotel Flamingo. Frosty Fiesta*
Oorspronkelijke uitgever: © 2025 Piccadilly Press,
80-81 Wimpole St, London W1G 9RE

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet
toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Dit verhaal is verzonnen. Namen, plaatsen en gebeurtenissen zijn het
product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Enige
overeenkomst met werkelijke personen, levend of dood, berust op louter toeval.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Kijk voor spelletjes, activiteiten voor thuis en in de klas
en meer op: www.lemniscaat.nl

Voor Sonny

Kun je mij
in dit boek
ontdekken?

Zeehond
Piratenvaarten

Snorhaarhaven

Zoozoo pretpark

Slagtanda bioscoop

Winkelcentrum
'De Kat'

Dukduk
bowling

De Boulevard
Arena

BEESTENBOULEVARD

Uitkijkpunt

Rinocerosfort

Hotel Flamingo

Zandduinen

Savannestrand

Gloeiwormeiland

Walvisbaai

Salamanderstrand

Kunstenarswijk

De Glitz

Jachthaven 'Het Visje'

Carnavaltheater

Zwimmershuisjes

Galagobacai

Welkom op de
Beestenboulevard

LEGENDA

Grasland

Kustpad

Waterplaats

HOTEL
FLAMINGO

STIL IN HET HOTEL

De dagen werden korter en de nachten steeds langer en donkerder. Hotel Flamingo bereidde zich voor op een rustige winter.

‘Waarom is het zo stil?’ Julia stond bij de receptie. ‘We kunnen echt wel wat meer gasten gebruiken.’

Makkie haalde zijn schouders op. ‘Iedereen weet het: minder zonneschijn is minder fijn. Zie het als een kans om een beetje bij te komen, juffrouw.’

Julia zuchtte en keek naar de lege hal van het hotel. Die lag er zo treurig en verlaten bij als een feestzaal nadat iedereen naar huis was gegaan, maar ze bedacht dat een poosje rust misschien niet zo'n slecht idee was.

Op dat moment klonk de bel van de lift. Mevrouw Methusalem kwam tevoorschijn – de schildpad die in het hotel woonde.

‘Goedenavond, lieverd,’ zei ze tegen Julia. ‘Kun je me misschien ergens mee helpen?’

‘Maar al te graag!’ Julia was blij dat ze iets te doen had. Mevrouw Methusalem

was ooit haar eerste gast in Hotel Flamingo geweest en ze was erg op de oude dame gesteld.

‘In deze tijd van het jaar houd ik altijd mijn winterslaap,’ zei mevrouw Methusalem.

‘Maar voordat we de koude wintermaanden doorslapen, houden mijn vrienden en ik altijd een feestje. We geven elkaar cadeautjes – meestal iets lekkers dat we kunnen opeten als we weer wakker worden – en praten over onze wensen voor het komende jaar.’

‘Dat klinkt geweldig,’ zei Julia.

‘Dat is het ook altijd,’ beaamde de schildpad. ‘En ik vroeg me af of we het dit keer in jouw restaurant kunnen houden.’

‘Dat zou een eer zijn,’ zei Julia. Ze liet nooit een kansje voor haar hotel schieten.

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen,’ zei mevrouw Methusalem blij. ‘We hebben natuurlijk makkelijk verteerbaar voedsel nodig om onze maag te vullen – niets pittigs of iets anders waardoor onze darmen van streek raken.’

‘Dat begrijp ik!’ zei Julia. ‘Een groene salade misschien?’

‘Dat klinkt heerlijk,’ zei de schildpad. ‘En misschien een klein stukje taart?’ Ze keek ondeugend.

‘Dat lijkt me een goed idee!’ lachte Julia. ‘En om hoeveel gasten gaat het?’

‘Even kijken...’ zei mevrouw Methusalem. Ze haalde een notitieboekje uit haar handtas en bladerde er langzaam doorheen. ‘Het gaat om... Svetlana, Erik, Tinks en Winnie. Misschien ben ik er een paar vergeten; mijn geheugen is niet meer wat het geweest is...’

‘Laten we voor de zekerheid uitgaan van tien gasten,’ zei Julia.

‘Perfect,’ zei mevrouw Methusalem. ‘Ik word met de dag slaperiger, dus komt vrijdag uit? Dan is er nog genoeg tijd om iedereen uit te nodigen. Als ik de gegevens aan jou doorgeef, wil jij dan contact met iedereen opnemen?’

‘Natuurlijk. Ik zet het meteen in de agenda,’ zei Julia.

‘Heel fijn,’ zei de oude schildpad, en met een tevreden knikje liep ze door de receptie naar het restaurant voor het avondeten.

‘Nou, dat is in ieder geval iets!’ zei Julia.

‘Ik reserveer de zaal en zal alles met Madame Le Cochon doorspreken,’ zei Makkie, een beetje geïrriteerd dat hij zijn dutje nu wel op zijn buik kon schrijven.

Terwijl Makkie de details in de agenda opschreef, kwam Grietje Giraf met haar gereedschapskist de trap af rennen.

‘Hebben jullie het nieuws gehoord?’ zei ze. ‘Er komt een koudegolf aan! Er wordt vanavond een poolstorm verwacht!’

‘Bah!’ Makkie haatte de kou.

‘Dan wordt het dus toch echt winter,’ zei Julia.

‘Ze zeggen dat het niet zomaar een

koudegolf wordt,' zei Grietje. 'Maar een met sneeuwstormen, stevige vorst, noem maar op! Het wordt een winter zoals de Dierenboulevard nog nooit heeft meegemaakt, en ze denken dat het wel weken kan gaan duren!'

'Jeetje,' zei Julia. 'Dat klinkt heftig.'

Grietje stak een moersleutel in de lucht. 'We kunnen maar beter goed voorbereid zijn,' zei ze. 'Ik zal de warmwaterketel nakijken en de waterleidingen inpakken. Dit oude pand is niet gebouwd op echte kou... Misschien is het ook goed om de schoorstenen nog een keer te vegen en de haarden schoon te maken!' Ze telde de klusjes van een onzichtbare lijst af op haar hoeven, en toen ze alles voor zichzelf op een rijtje had gezet, galoppeerde ze ervandoor.

'Ik haat de winter,' zei Makkie. 'Het is te koud om iets te doen en zeker om na te denken!'

'Het wordt vast niet zo erg als Grietje denkt,' zei Julia. Koude winters waren zeldzaam in hun omgeving, maar de gedachte aan sneeuw maakte haar wel vrolijk.

'Laten we toch maar even met z'n allen

overleggen!’ zei ze. ‘Zoals Grietje al zei, we kunnen beter het zekere voor het onzekere nemen. Er is veel te doen.’

‘Ik roep iedereen wel bij elkaar,’ zei Makkie bozig.

Julia liep naar buiten om te zien of het weer echt begon te veranderen. Er stond een ijzige wind die dwars door haar jurk waaide en haar liet huiveren.

De Dierenboulevard was drukker dan ooit. Auto’s waren volgepakt met dozen en de voetgangers sjouwden met tassen vol voedsel en spullen: het was duidelijk dat iedereen had gehoord dat er een storm aankwam.

‘Het ruikt alsof het een koude nacht wordt, juffrouw,’ gromde T. Beer. Hij veegde dode bladeren voor het hotel opzij.

‘Daar lijkt het wel op.’ Julia wreef haar armen warm. Ze keek omhoog naar de donkere wolken. ‘Het wordt erger dan we ooit hebben meegemaakt, zeggen ze!’

T. Beer rekte zich uit en gaapte met wijd open bek. ‘Ons hotel is stevig genoeg.’ Hij klopte met zijn grote poot op de blauwe muur. ‘Zolang ik de ingang sneeuwvrij houd, redden we het wel.’

Julia zag dat haar adem even een wolkje vormde voor haar gezicht voor het weer oploste. ‘Wat zou ik zonder jou moeten, meneer Beer?’

‘Dit hotel draait tegenwoordig op rolletjes,’ zei T. Beer. ‘U zou zich prima redden!’ Hij wreef zijn poten tegen elkaar om warm te worden.

‘Zal ik de verwarming hoger zetten?’ vroeg Julia.

‘Dat zou ik doen, juffrouw,’ antwoordde

hij. 'Al is het niet het zonnigste hotel deze winter, dan kan het nog wel het warmste hotel van de Dierenboulevard zijn!'

'Je hebt gelijk,' zei Julia. 'Blijf niet te lang buiten. We vergaderen over tien minuten!'

'Ik zal er zijn, juffrouw,' zei T. Beer.

NOODPLANNEN

‘Luister allemaal,’ zei Julia. Ze liep een rondje door de kamer. ‘De winter komt eraan!’

Al het personeel was aanwezig en luisterde aandachtig, behalve Madame Le Cochon.

‘Het is een schande!’ riep ze. Ze stampte met haar hoeven op het zachte tapijt, wat niet het effect had waar ze op hoopte. ‘Gaat het vriezen?! Hier, op de Dierenboulevard?!’

Waar gaat het naartoe met de wereld?’

‘We kunnen het weer niet veranderen,’
zei Julia rustig, ‘dus we moeten
voorzorgsmaatregelen nemen.’

‘Wat voor voorzorgsmaatregelen?’ vroeg
Piep de muis. Piep was de liftbediende en
hij wist niet wat hij nog meer voor die kleine
ruimte kon doen.

‘Om te beginnen...’ Julia sprak alsof
ze er goed over na had gedacht. ‘Als we
ingesneeuwd raken, hebben we dan genoeg
te eten?’

‘Natuurlijk!’ spuugde Madame Le

Cochon. ‘De voorraadkasten
en de koelkast van mijn
restaurant zijn altijd
tot de nok gevuld!’

‘Uitstekend. En
hoe zit het met de
verwarming?’ vroeg

Julia. ‘Kunnen we het hotel warm houden?’

Grietje snakte even naar adem. ‘Ik denk het wel,’ zei ze. ‘De warmwaterketel is in orde. En ik heb gecontroleerd of we genoeg brandstof hebben. Mocht er toch meer nodig zijn, dan ligt er ook nog een oude voorraad brandhout en kolen in de kelder.’

‘Uitstekend,’ zei Julia.

‘En er zijn wollen dekens,’ zei Eva Koala. ‘Meer dan genoeg. Die kan ik voor gasten in de slaapkamers leggen en over stoelen en banken hangen.’

‘Goed bedacht,’ zei Julia.

‘Ik zal ook een speciale warme-drankjeskaart maken,’ zei Eva. ‘Mokka-chococino lattes, warme chocolademelk met marshmallows, kruidenthee – dat soort dingen!’

‘Dat klinkt heerlijk,’ zei Julia.

‘Ik zal de palmen en bomen die rond het

zwembad staan inpakken,' zei Jojo de otter. 'Die kunnen niet tegen zulke kou en moeten beschermd worden.'

'Net als ik!' Makkie keek diepongelukkig. 'Kun je mij ook inpakken als je toch bezig bent?'

'Er zijn nog wat dikke hoteltruien en uniformjassen in de grote berging als je ze nodig hebt,' zei Nellie Nijlpaard. 'Ze hangen naast mijn stofzuiger, tussen de schoonmaakspullen.'

Makkie voelde de kou al langs zijn staart omhoogkruipen. 'Let maar niet op mij...' piepte hij, terwijl hij wegrende om extra lagen aan te trekken.

'Moeten we het zwembad niet leeg laten lopen?' vroeg Julia. 'We willen niet dat het water bevriest.'

Jojo schudde wild met haar kop. 'Nee, dat moet u juist niet doen! IJsbaden zijn

tegenwoordig helemaal in,' zei ze. 'Ze zijn goed voor lichaam en geest!'

'Zorg er dan wel voor dat het terrein rond het zwembad veilig is,' zei Julia. 'We willen geen ongelukken. Geen bevroren paden en uitglijdende medewerkers en gasten, alsjeblieft.'

'Daar zorg ik voor,' antwoordde Jojo.

Julia haalde diep adem. 'Volgens mij is dat alles,' zei ze. 'Ik vrees dat het voor iedereen laat wordt vanavond!'

Makkie kwam weer tevoorschijn. Hij droeg verschillende truien over elkaar en een dikke jas met een bontkraag. Hij zag er super-tevreden uit – tenminste,

zijn ogen, want de rest van zijn gezicht was bedekt.

‘Ik hoop dat je nog wat voor de anderen hebt laten hangen,’ zei Julia.

‘Mmmffrrrrff!’ antwoordde hij en hij waggelde naar de receptie.

Julia liep met Jojo mee naar het tuinterras om de reusachtige palmen te helpen inpakken. Het was hard werken en hoe later het werd, hoe kouder de lucht

aanvoelde. Net op het moment dat ze klaar waren om het hotel weer binnen te gaan, viel er een vreemde stilte. Julia zag dat er kleine vlokjes uit de lucht kwamen, het waren er maar een paar. Ze dwarrelden naar beneden als bloesem in de lente. Haar hart maakte een huppeltje. 'Sneeuw!'

'Dat is lang geleden,' zei Jojo. Ze stak haar tong uit om een sneeuwvlok te vangen.

De sneeuw begon in steeds grotere,

dikkere vlokken te vallen en binnen een paar seconden kon Julia nauwelijks meer een hand voor ogen zien. Ze deed Jojo na en ving een sneeuwvlok op haar tong. Al snel rende ze heen en weer over het terras om er nog meer te vangen. Het was betoverend!

‘Het begint,’ zei ze vrolijk.

‘Een echte winter!’ Jojo lachte om hoe koud haar tong was geworden.

Julia wilde eigenlijk niet stoppen met plezier maken, maar ze wist dat ze nog veel werk voor de boeg hadden. Ze liep terug naar binnen en klopte de sneeuw van haar kleren.

‘Het blijft al liggen!’ zei T. Beer, die het voor gezien hield.

‘Dat wordt een dik pak,’ zei Julia. ‘Slaap lekker.’

‘U ook, juffrouw,’ zei T. Beer.

Met Nellies hulp had Eva overal dekens neergelegd en de haarden in orde gemaakt. Julia was tevreden dat ze alles hadden gedaan wat ze konden. Ze trok zich terug in haar slaapkamer, dolgelukkig dat het sneeuwde. De volgende dag kon niet snel genoeg beginnen!

INGESNEEUWD

Julia werd wakker in een stille wereld. Er waren buiten geen verkeersgeluiden of mensen te horen, en zelfs in het hotel was het opvallend rustig.

Ze sloeg dapper de dekens van zich af, maar had er meteen spijt van toen ze de koude tocht door haar kamer voelde trekken.

‘Brrr!’ Ze liet haar voeten in haar

pantoffels glijden, trok haar kamerjas aan en opende de gordijnen. Ze zag dat haar raam helemaal bedekt was met sneeuw!

Haar hart ging tekeer. Er was vannacht iets magisch gebeurd! Duizelig van opwinding rende Julia de gang op en naar boven, de hal in.

‘Juffrouw Julia!’ zei T. Beer, die verdrietig naar de ingang van het hotel staarde. ‘We zijn helemaal ingesneeuwd!’

‘Helemaal?’ echode Julia. ‘Ik krijg de deur niet eens open,’ antwoordde T.

Beer. Hij duwde tegen de draaideur, maar daar was geen beweging in te krijgen. ‘Er ligt een pak

sneeuw tot aan de eerste verdieping!’

‘Is er echt zoveel gevallen?’ vroeg Julia.

‘Kijk zelf maar!’ zei T. Beer.

Julia rende de trap op en liep naar een groot raam dat over de stad uitkeek. De vensterbank was bedekt met een laagje sneeuw. Het raam glinsterde van de vorst, maar was sneeuwvrij. Julia duwde het wijd open en leunde naar buiten.

Ze hapte naar adem terwijl de ijzige kou in haar gezicht prikte: onder een matgrijze hemel was de Dierenboulevard vrijwel helemaal verdwenen.

‘SNEEUW!’ riep Julia. Ze was zo opgewonden dat ze met haar armen wapperde. ‘SNEEUW! OVERAL SNEEUW!’

De straat was veranderd in een glinsterend wit, zacht glooiend landschap waarvan de hellingen overgingen in de winkels en huizen, waarvan vaak niet meer

zichtbaar was dan een paar donkere ramen of daken. Hier en daar stak de bovenkant van een lantaarnpaal boven de sneeuw uit, maar hoe ver Julia ook kon kijken, nergens waren auto's, fietsen, vrachtwagens of mensen te zien, en het was doodstil.

Julia nam het uitzicht in zich op in de wetenschap dat dit waarschijnlijk nooit meer zou gebeuren.

‘Het is schitterend,’ fluisterde ze.

‘Dat is het zeker, juffrouw,’ zei T. Beer, die naast haar kwam staan. ‘Maar we moeten echt proberen de ingang sneeuwvrij te krijgen. Dit is geen hotel als mensen er niet in of uit kunnen!’

Die woorden brachten Julia terug naar de werkelijkheid – ze had een hotel te runnen!

‘Je hebt gelijk, meneer Beer!’ Ze liep snel weg om zich aan te kleden. ‘Er is zoveel te doen!’

Toen Julia in haar uniform de hal weer in liep, zag ze dat Makkie over de telefoon gebogen stond met de hoorn tegen zijn oor.

‘Was dat een reservering?’ vroeg ze toen hij eindelijk de telefoon neerlegde.

‘Eén reservering?’ lachte hij. ‘Er zijn in het afgelopen kwartier al eenendertig reserveringen binnengekomen! U wilde zo graag gasten. Nu krijgt u ze!’

Julia trok wit weg. Ze was juist blij dat het niet zo druk was in het hotel nu het zulk slecht weer was. ‘Maar jij zei: minder zonneschijn is minder fijn!’

‘Dat zei ik inderdaad!’ zei Makkie. ‘Had ik het even mis!’

‘Maar waarom komt iedereen nu opeens?’ vroeg ze wanhopig. ‘Wat is er veranderd?’

‘Geen idee,’ zei Makkie. ‘Dat heb ik niet gevraagd.’

Julia krabbelde op haar hoofd. ‘Wanneer komen ze aan?’

‘Vandaag, juffrouw,’ zei Makkie.

Julia viel bijna om van schrik. ‘Maar... maar er ligt zoveel sneeuw dat je de weg niet eens kunt zien!’ riep ze. ‘Hoe denken ze hier te kunnen komen?’

De telefoon
rinkelde
opnieuw, vast
voor weer een
reservering.
Makkie nam
op en haalde
zijn schouders
op naar Julia.

Julia begon te ijsberen en probeerde iets te bedenken. 'Ik moet naar buiten. Nu,' zei ze.

'Het is te hoog voor een ladder,' zei Julia. Ze keek vanuit een raam op de eerste verdieping naar beneden, waar ooit de hotelingang zat. 'We hebben een touw nodig.'

'Ik weet niet of dat wel zo'n goed idee is, juffrouw,' zei T. Beer.

'Er kunnen elk moment gasten komen,' antwoordde ze. 'We moeten iets doen. GRIETJE!' riep ze.

'Ik kom al, ik kom al!' Grietje kwam de trap op rennen.

Ze was volledig voorbereid op het winterweer. Er hing een touw over haar schouder en ze hield verschillende scheppen onder haar ene arm en een lange ladder

onder haar andere. ‘Wat heeft u nodig?’ vroeg ze.

‘Laten we beginnen met het touw,’ zei Julia. ‘Knoop het om mijn middel en laat me uit het raam zakken.’

‘Juffrouw,’ zei T. Beer, ‘weet u zeker dat dit veilig is?’

‘Wat moet, dat moet,’ zei Julia.

Grietje bond een touw om Julia’s middel en gaf haar een schep.

‘Hou goed vast!’ zei Julia. Ze gleed naar buiten op de zachte sneeuw. Al snel kwamen T. Beer en Grietje achter haar aan.

De ongerepte sneeuwwereld was rustig en stil, maar de drie verspilden geen tijd en gingen meteen aan het werk. Ze groeven steeds dieper, tot ze uiteindelijk een breed gat hadden gevormd, helemaal tot aan de stoep.

‘Nog even en we zijn er!’ zei Julia.

Ondanks de kou had ze het warm.

Toen de deuropening van het hotel
zichtbaar werd, glimlachte T. Beer breed.

‘Daar is ze!’ Hij veegde de sneeuw van de glazen panelen van de draaideur en deed een stap achteruit om zijn werk te bewonderen. ‘Hotel Flamingo is weer geopend!’ zei hij trots.